

DE WATER GEUZEN

*Jaargang 99, nr 10
december 2025*

*Officieel orgaan van de W.S.V. "DE WATERGEUZEN"
Opgericht op 6 oktober 1928*

W.S.V. DE WATERGEUZEN

WSV DE WATERGEUZEN

**Bestuur, havencommissarissen,
commissies en vertrouwenspersoon**

Voorzitter

Anne Stijkel
Maldenhof 477
1106 EN Amsterdam
E: voorzitter@wsvdewatergeuzen.nl

Vicevoorzitter

vacature
E: vicevoorzitter@wsvdewatergeuzen.nl

Secretaris

Maarten Trijsburg
Egelantierstraat 123 C
1015 RA Amsterdam
T: 06 50508460
E: secretaris@wsvdewatergeuzen.nl

Eerste penningmeester

Maurits Cassee
E: penningmeester@wsvdewatergeuzen.nl

Tweede Penningmeester

Leo Polak
E: 2epeningmeester@wsvdewatergeuzen.nl

Algemene bestuursleden

Erik Corver (veiligheid)
Martijn Hardebol (kennismaking)
Jan Schans (communicatie)

Havencommissaris Amsterdam

Job Bruggeman
Cornelis van der Lindenstraat 4-1
1071 TH Amsterdam
T: 06 2042 8736
E: job.bruggeman@gmail.com

Havencommissaris Vinkeveen

Rinus van den Berg
T: 06 5331 9051
Bereikbaar op maandag- en vrijdagavond
E: bergfong1409@gmail.com

Havencommissie Durgerdam 2025

Marthy Langendonk
Aletta Kliphuis T: 06 252 41 455
E: watergeuzenhavendurgerdam@gmail.com

Vertrouwenspersoon

Manuela Peters
E: manu_peters@hotmail.com

Kennismakingscommissie

Aryan Ferwerda T: 06 15 33 90 05
Jaap van der Harst T: 06 303 29 621
Martijn Hardebol T: 06 510 66 230

Redactiecommissie

Jan Schans (teamleider/vertegenwoordiger bestuur)
Jaap van der Harst (eindredacteur Geus)
T: 06 303 29 621
Gijs van Noort (Boot van de maand)
Hans Haytsma (webmaster)
Jelle de Schaaf (2^e webmaster)
Willem Kooiman (verspreiding papieren Geus)
Eilard Jacobs (Facebook-redacteur)
Esther Koch (websiteredacteur)
Kopij: redactie@wsvdewatergeuzen.nl cc vanderharst.jaap@gmail.com

Evenementencommissie

Janine Geskus

Clubhuis

Diemerzeedijk 34
1095 KK Amsterdam
T: 06 1960 1882
Wifi binnen: watergeuzen/watergeus
Wifi buiten: wlk/watergeus

Correspondentieadres

WSV de Watergeuzen
Egelantierstraat 123 C
1015 RA Amsterdam
T: 06 50508460
E: secretaris@wsvdewatergeuzen.nl

Financiën

Bankrekening: NL50 INGB 0000 0437 40
WSV de Watergeuzen, Amsterdam

Internetadres: www.wsvdewatergeuzen.nl
(leden hebben een persoonlijke inlog)

Inhoud

	<i>pagina</i>
<i>Van de redactie</i>	4
<i>Van de bestuurstafel</i>	5
<i>Officiële mededelingen december 2025</i>	7
<i>Jaaragenda 2025-2026</i>	8
<i>Aanmelden zomerligplaats 2026</i>	8
<i>Uitnodiging Nieuwjaarsborrel</i>	9
<i>Marifooncursus</i>	10
<i>De sluiting van het seizoen</i>	12
<i>Waar ligt dat Landje Diem toch?</i>	15
<i>Met de Geus II naar het Amsterdam Light Festival</i>	17
<i>Watergeuzen!</i>	20
<i>Boot van de Maand: een project</i>	23
<i>Met de Nehalennia naar de Scilly Islands en de baaien in Zuidwest-Ierland</i>	26
Deel 12: Van Ierland terug naar de Scilly Islands.	

Van de redactie

Beste lezer,

Zoals je in deze Geus kunt lezen is het zomerseizoen op 23 november zeer feestelijk afgesloten, maar boven haar *Van de bestuurstafel* schrijft onze voorzitter niet voor niets “Sluiten = Openen!” We openden namelijk het winterseizoen en dat bruist van de activiteiten. Alleen al in januari zijn er drie: de nieuwjaarsborrel, een marifooncursus en een bijeenkomst met hapjes en drankjes met de Strategiegroep Toekomstverkenningen. De data staan in de *Jaaragenda 2025-2026* en je vindt in deze Geus uitgebreide informatie over de marifooncursus en de manier waarop je je daarvoor kunt opgeven. In de 2025 is er nog één belangrijke datum: 31 december, de laatste dag waarop je je nog kunt aanmelden voor een zomerligplaats als je die nog niet hebt. In *Aanmelden Zomerligplaats 2026* staat hoe dat moet. Verder zond Jaap van Loenen ons een verslag van de tochten die hij met de Geus II maakte om een aantal Watergeuzen van het Amsterdam Light Festival te laten genieten.

In vorige Geuzen vertelde Gijs van Noort het een en ander over de problemen rondom Landje Diem, het paradijselijke plekje met onze ‘vierde haven’. Maar waar ligt dat nu precies en hoe kun je het bereiken? Op het kaartje in deze Geus kun je dat allemaal zien. Gijs schreef ook weer een leuke *Boot van de maand*, deze keer gewijd aan de het klusproject van een van onze ‘vaste bewoners’ van de loods. De column van Eilard Jacobs, *Watergeuzen!*, gaat deze keer niet over klussen of avonturen op het Wad, maar over de 16^e-eeuwse kapers waaraan onze club haar naam ontleent. In het reisverhaal over mijn tocht naar Zuidwest-Ierland kun je lezen hoe de oversteek van de Keltische Zee naar de Scilly Islands is verlopen en wat ik daar heb beleefd.

Veel leesplezier, fijne feestdagen en een goed uiteinde toegewenst!

Jaap van der Harst, namens de redactie

Sluiten = Openen!

De seizoensluiting is inmiddels weer een paar weken achter de rug; het was op een koude dag in november die begon met sneeuw. Tegelijkertijd hebben we met de sluiting van ons zomerseizoen ons winterseizoen geopend. En hoe! Anders dan normaal gingen we onder leiding van de Strategiegroep Toekomstverkenning (Manus, Peter, Paul O, Paul van K, Anne N, Anne S, Rinke, Annemarie) tijdens deze sluiting, van oudsher puur gericht op gezellige bijpraat, lekker borrelen en lekker eten, echt met elkaar aan het werk, na het kijken naar een 9 minuten durend filmpje over 'verenigen': hoe doe je dat anno 2025? Typisch een winterklus, toch? Er werden veel dwarsverbanden gelegd. Bubbels werden doorbroken.

'Klussen' blijkt dus niet alleen maar te gaan over boot- of havenonderhoud, ook over de warme, de sociale, de menskant van 'verenigen'. Verenigen in recreëren, wat voor moois kunnen we daar met elkaar, in al onze verscheidenheid, van maken? Aan de hand van pakkende vragen werden geluiden en ideeën van andere leden geïnventariseerd. Het werd al met al een buitengewoon geanimeerde bijeenkomst, met overheerlijk eten, goed verzorgd door lid en cateraar Miranda Vos, in goede afstemming met de evenementencommissie, die met Janine, Marion, Thea, Rudolf, Richard, Olaf en Paul B. nu echt weer op volle sterkte is, en een kennismakingscommissie (deze keer alleen o.l.v. Aryan; Jaap en Martijn konden niet). Die heeft weer 5 aspirant-leden verwelkomd met ook nog mooie kwaliteiten voor de club, zoals iemand die lid is van een shantikoor en een ander die accordeon speelt. Als dat shantikoor nu een keer onze opening of sluiting muzikaal gaat omlijsten? Moeten we niet een heus Geuzenlied ontwikkelen voor het 100-jarig bestaan? Ter plekke werden ook de vier leden die willen beginnen aan het voorbereiden van het 100-jarig bestaan in 2028 verwelkomd: Esther, Miranda, Jaap en Maarten. En ook de commissiecommunicatie o.l.v. Jan (een grote commissie, zie het colofon van de Geus) deed een oproep: "Wie o wie wil onze 'razende reporter' worden, voor het verslaan van dit soort verenigingsevenementen?" En ja, ook dat

drukt ons 'nieuwe werken' uit: "Mens, durf te vragen!" Dat geldt zeker ook voor ons als bestuur, want er ligt veel op ons bordje, en vele handen maken licht werk. Als je t.z.t. wel voelt voor een bestuurdersplek laat dat dan vooral aan mij weten!

Eerst nog maar even op een rij wat wij als Strategiegroep Toekomstverkenning voor ons zien: op 27 januari a.s. willen we verenigingsbreed een Spiegelbijeenkomst houden over onze bevindingen tot nu toe: "Waar willen we als vereniging met elkaar naartoe en hoe?". Deze bijeenkomst begint, hoe passend, met soep en brood. Puur als 'opwarmertje', want lekker eten is toch een basisbehoefte bij verenigen? Dat brengt ons bij de behoefte dat wij op korte termijn mensen zoeken die incidenteel, op afroep of van te voren, intekenen bij data van evenementen en soep of een zoete of hartige taart of een salade willen maken. Bij het loodsfeest in september jl. bleek dat ook al een succesformule.

De strategiecommissie heeft overigens meerdere geluiden opgepikt: ga niet alleen 'hoog over' praten over abstracte verkenningen, hoor ook de behoefte aan praktische cursussen op heel verschillende vlakken, om kennis en kunde te delen. En dus hebben we voor de maand januari een cursus *marifoon bedienen* in de agenda staan, en later in het jaar komt er nog een cursus *elektra* (van toplicht tot elektrificeren van de boot) en een cursus *manoeuvreren kun je leren*.

En zo leven we het met elkaar al aardig voor: "walk your talk; samen kunnen we meer!", ook als er bij het hellingen iets mis is gegaan waardoor de bodem van de boot van Jelle behoorlijk beschadigd is. Daar leren we met elkaar ook weer van. Gelukkig was Bert daar die gelijk aan Jelle aanbood om samen de reparatieklus te klaren. Gedeelde pijn is immers halve pijn! 'Verenigen' wordt hiermee een proces waar we in ieder geval drie jaar voor willen nemen, maar wat in feite nooit ophoudt.

Met het uitkomen van deze Geus komt ook dit jaar ten einde: 2025 gaat dicht, 2026 opent zich. Op 11 januari a.s., van 16 -18 uur, willen we er met elkaar op proosten dat het maar een mooi jaar mag worden! Ja, je leest

het goed, van 16-18 uur: puur het glas heffen, tuurlijk wel met nootjes, kaasjes en worstjes, maar echt warm eten is daar gewoontegetrouw niet bij inbegrepen. Dat eten komt alweer op 27 januari bij de Spiegelbijeenkomst Toekomstverkenning.

Goede sluitingen, mooie openingen gewenst. Graag tot in januari!

Anne Stijkel, voorzitter

Officiële mededelingen december 2025

Mutaties

Nieuwe aanmeldingen: Salvoandrea Lucifora

Nieuwe aspirant-leden: Frederik Lettens, Arie Dirk Kruijt, Patrick Veldkamp

Nieuwe permanente leden: Peter Eggermont, Anthony Webb, Hans Jan Gorter

Afmeldingen: Herman Meijer, Frans van Wittmarsch

Namens het bestuur, Maarten Trijsburg, secretaris

Jaaragenda 2025-2026

Laatste dag aanmelding zomerstalling 2026	31 december
Nieuwjaarsborrel	11 januari 16.00 uur
Bestuursvergadering	12 januari 20.00 uur
Marifooncursus	25 januari
Spiegelbijeenkomst Toekomstverkenning	27 januari 16.00 uur
Bestuursvergadering (dagelijks bestuur)	2 februari 20.00 uur
Bestuursvergadering	12 maart 20.00 uur
Vrijwilligersevenement	15 maart
Bestuursvergadering (dagelijks bestuur)	6 april 20.00 uur
Algemene Ledenvergadering	8 april 20.00 uur
Seizoensopening	19 april 16.00 uur
Bestuursvergadering	4 mei 20.00 uur
Bestuursvergadering (dagelijks bestuur)	1 juni 20.00 uur
Bestuursvergadering	6 juli 20.00 uur
Bestuursvergadering (dagelijks bestuur)	3 augustus 20.00 uur
Bestuursvergadering	7 september 20.00 uur
Bestuursvergadering (dagelijks bestuur)	5 oktober 20.00 uur

Seizoenssluiting	25 oktober	16.00 uur
Bestuursvergadering	2 november	20.00 uur
Bestuursvergadering (dagelijks bestuur)	7 december	20.00 uur
Laatste dag aanmelding zomerligplaats 2027	31 december	

Aanmelden zomerligplaats 2026

Iedereen die een vaste plek wil hebben in één van onze havens maar die nog niet heeft, moet zich **voor 1 januari** daarvoor aanmelden. Dat moet ieder jaar opnieuw om de lijst actueel te houden. Als er een plek definitief vrij is, wordt die toegewezen aan degene die zich voor 1 januari aangemeld heeft en het laagste rangnummer heeft. Is bekend dat een plek langere tijd vrij is gedurende het seizoen, dan wordt die voor die periode op dezelfde manier toegewezen. Komt een plek voor kortere tijd vrij of is onbekend of een plek ingenomen wordt, dan wijst de havencommissaris die plek toe. Meestal is het dan 'wie het eerst komt die het eerst maalt'. Bij dit alles speelt nog wel mee of de boot in de vrijgekomen box past. Naast de havenindeling zullen we t.z.t. ook de wachtlijst voor de diverse havens op de website zetten. Als u zich vorig jaar al heeft opgegeven maar nog geen box heeft gekregen, moet u zich nu wederom aanmelden. U komt **niet automatisch** op de lijst op basis van eerdere aanmeldingen! Leden met een vaste box hoeven zich niet opnieuw op te geven, vaste ligplaatsen blijven gehandhaafd. Heeft u wel een vaste box maar wilt u die komende zomer niet gebruiken of zoekt u een box in een van onze andere havens, dan moet u dat ook melden. Wilt u helemaal geen gebruik meer maken van een van onze boxen, dan willen wij dat uiteraard ook weten. Aanmelden of (tijdelijk) opzeggen kan door een mail te sturen naar secretaris@wsvdewatergeuzen.nl met daarin uw naam, de gewenste haven en de lengte, breedte en naam van uw boot. Zodra de havenindelingen bekend zijn, ontvangt u bericht of u een box krijgt toegewezen.

Maarten Trijsburg, secretaris

Uitnodiging Nieuwjaarsborrel

Op **zondag 11 januari** wensen we elkaar onder het genot van een drankje en een hapje een goed 2026 met een mooi vaarseizoen toe. Uiteraard zijn ook aspirant-leden van harte welkom!

Tijd en plaats: **16.00 tot 18.00 uur, clubhuis Diemerzeedijk.**

Jaap van der Harst, namens het bestuur

Marifooncursus

Dit winterseizoen organiseren we aan de Diemerzeedijk een praktische marifooncursus waarmee je het officiële marifoonbewijs **Short Range Certificate – SRC** kunt behalen. Met dit certificaat mag je alle marifoons bedienen, óók op zee. De cursus vindt plaats op **zondag 25 januari**. Let op: er zijn slechts 12 plekken beschikbaar! Kosten: **€330 per persoon** (inclusief lesdag, oefenmateriaal en examen).

We hebben bewust gekozen voor het **Short Range Certificate** omdat dit als enige marifoonopleiding theorie én uitgebreide praktijktraining combineert. Je leert dus niet alleen *wat* je moet doen, maar vooral *hoe* je het in de praktijk toepast — precies wat je op het water nodig hebt.

Programma van de dag:

- Ochtend: theorieles, inclusief de verplichte examenstof én veel nuttige praktijkadviezen, tips & tricks.
- Lunchpauze
- Middag: oefenen met échte marifoons, realistische scenario's en het correct gebruik van maritieme termen.

- Einde van de dag: mondeling én schriftelijk examen (ongeveer 30 minuten).
- Afsluiting: we proosten natuurlijk samen op het behalen van jullie certificaat!

Om goed voorbereid te starten, krijg je vooraf toegang tot een **online les-pakket**. Doornemen kost ongeveer 2–3 uur en kun je in je eigen tempo doen. Na het examen duurt het nog even voordat de officiële papieren binnen zijn (bureaucratie...), maar alles is op tijd voor het nieuwe vaarseizoen geregeld.

De marifoocertificaten in Nederland:

1. **Basis Marifoocertificaat**

- Voor marifoons zonder DSC.
- Alleen toegestaan op **binnenwater**, in binnenvaartmodus.
- Wordt beperkt internationaal erkend.

2. **Marcom B**

- Theoretisch diploma voor maritieme communicatie op korte afstand.
- Internationaal erkend en ook geldig op zee.
- Nadruk ligt op theorie, zonder praktijktraining.

3. **Short Range Certificate (SRC)** – *de cursus die wij aanbieden*

- Internationaal erkend certificaat.
- Geldig op binnenwater én zee.
- Toestemming voor gebruik van o.a. **marifoons met DSC, EPIRBs, man-over-boord zendapparatuur** en andere kleinescheepvaartrelevante systemen.
- **Circa 50% praktijk**, ideaal voor watersporters die de marifoon écht willen leren bedienen.

Heb je zin om je marifoonvaardigheden te verbeteren en met vertrouwen te communiceren op het water? **Meld je dan snel aan. Vol is vol!** Aanmelden kan **tot 20 december** of totdat het vol is, per mail naar: manusofferman@gmail.com

Manus Offerman

De sluiting van het seizoen

Een grote opkomst met veel bekende, maar ook nieuwe gezichten.

Op zondag 23 november was het weer zover. De loods ligt vol, het buiten-terrein ook en de boten die nog in het water liggen zijn voorzien van de meest fantasierijke winteroverkappingen. De vorige voorzitter, Peter Weesendorp, liet nooit na te benadrukken dat een vereniging alleen goed kan functioneren als alle leden zich ervoor inzetten. Dan kan het voor iedereen goedkoop blijven. Maar vooral, er ontstaat sociale samenhang, je hebt wat aan elkaar. Met veel energie heeft Anne Stijkel voortgebouwd op de ideeën van Peter en dat was de hele avond duidelijk merkbaar. De seizoensluiting bestond dit jaar uit activiteiten waarbij de verschillende commissies inzicht gaven in hun bezigheden en waarbij gezamenlijk nagedacht werd over de toekomst van de vereniging. Dit laatste gebeurde aan de hand van drie tafels, waar leden konden aanschuiven om na te

denken over verschillende thema's, zoals technische en sociale uitdagingen. Anne had daaraan voorafgaand haar traditionele toespraak verrijkt met een inzichtelijk filmpje over wat voor het goed functioneren van een vereniging zoal van belang is. Deze aanpak zorgde er ook voor dat iedereen eens met leden in gesprek kon raken die normaal gesproken niet in het eigen kringetje zitten. Kortom, een in ieder opzicht verrijkende aanpak.

Anne houdt haar bevlogen toespraak over de toekomst, geflankeerd door een kinderwagen.

Een paar dingen die dit jaar extra opvielen was hoe goed de verschillende commissies functioneren, hoe goed ze bezet zijn en hoeveel jonge leden zich de laatste jaren hebben aangesloten bij de Watergeuzen. Dat laatste werd ook geïllustreerd door de kinderwagens die het clubhuis werden ingereden en de flesjes die in de keuken verwarmd werden. Kortom, er gloort hoop voor de toekomst!

De catering was ronduit fantastisch!

En wat bij al die opvallende zaken absoluut niet onvermeld mag blijven is hoe fantastisch de catering verzorgd werd. Een prachtige, feestelijk gevulde tafel vormde letterlijk het middelpunt van de seizoenssluiting, waarbij een heerlijke gepocheerde zalm het geheel tot ware haute cuisine verhief. Ik denk dat ik namens alle aanwezigen spreek als ik hierbij het team dat voor de hapjes, drankjes en lopend buffet zorgde hartelijk bedank voor hun inzet. Het seizoen is gesloten, de tijd van het binnen klussen is aangebroken en we kijken terug op een zeer geslaagde sluiting van vaarseizoen 2025.

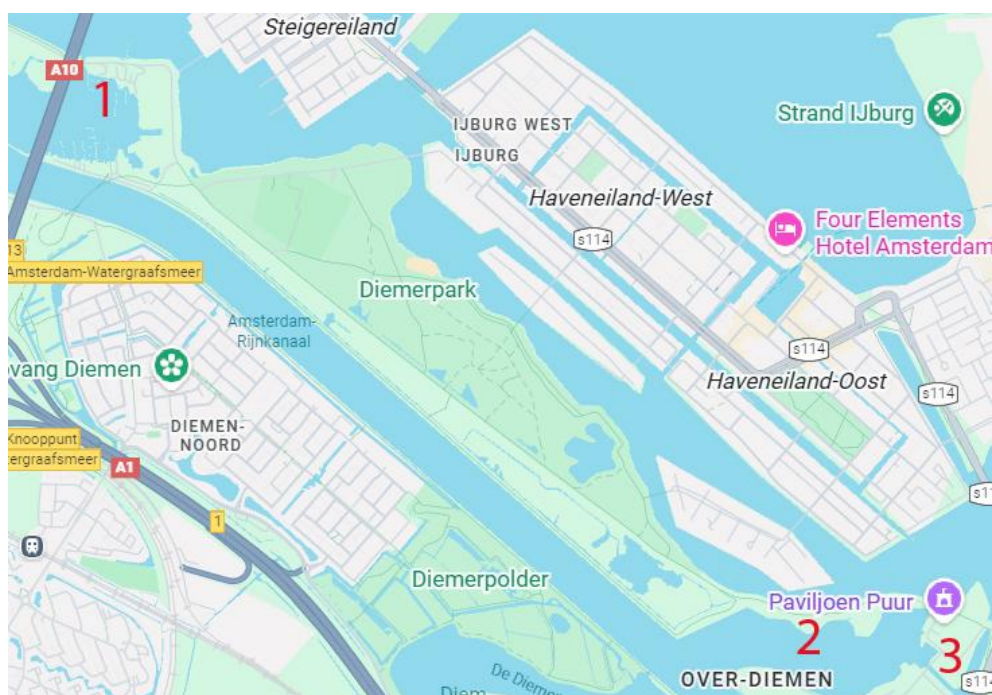
Gijs van Noort

Waar ligt dat Landje Diem toch?

Tijdens de afsluiting van het seizoen kwam ons Landje ter sprake toen de verschillende commissies die de laatste tijd zijn geformeerd, uitleg gaven over hun bezigheden. Zoals inmiddels wel bekend is zijn er wat strubelingen met de gemeente rondom onze vergunningen, die overigens prima op orde lijken te zijn, en daarnaast is onze vaste beheerder Ed de Haan vertrokken. Vanwege dat laatste hebben we een groepje enthousiaste leden bereid gevonden jaarlijks enig onderhoud te verzorgen en toezicht te houden.

Maar er kwam nog iets anders naar voren: de vraag waar dat mythische Landje Diem eigenlijk ligt. Daarom volgt hier een routebeschrijving over water, per fiets en per auto. De code van het slot op het poortje is 2020 en bij het draaien van de cijfers moet je de beugel een beetje indrukken. Op het Landje zijn vier tuinstoelen aanwezig. Beetje zoeken is misschien nodig, maar ze zijn er.

Op onderstaand kaartje is 1 onze haven aan de Diemerzeedijk, 2 is Landje Diem (dus onder het ergerniswekkende woord 'Paviljoen') en 3 is de plek waar eventueel een auto geparkeerd kan worden.

Per boot van haven 1 naar Landje 2. Vaar op het Amsterdam-Rijnkanaal richting Weesp/Utrecht. Ga bakboord uit na ongeveer 20 minuten, de Derde Diem op. In de verte zie je de energiecentrale en het is eigenlijk de eerste mogelijkheid om linksaf te gaan. Na een paar honderd meter zie je aan bakboord een V-vormige steiger met een duidelijk wit bord met onze verenigingsnaam.

Per fiets van haven 1 naar Landje 2. Rijd richting Muiden en volg het fietspad langs het Diemerpark. Aan het eind daarvan loopt het fietspad door boven op de dijk. Volg hier echter het voetpad beneden aan de dijk. Na een paar honderd meter zie je rechts een ketting hangen, met een paar meter van de weg af een houten tuinhekje. Hierop, opnieuw, een duidelijk wit bord met onze naam.

Kom je met de auto, dan toets je in je routeplanner Paviljoen Puur in, of de manege. Daar kun je ook je auto parkeren. Het is toegestaan met de auto iets af te leveren op het Landje, maar het is niet de bedoeling dat er geparkeerd wordt.

De steiger is op dit moment in slechte staat en mag niet gebruikt worden tot we officieel alles rondom de vergunningen met de gemeente hebben afgerond. Daarna wordt hij zo snel mogelijk opgeknapt. Maar tot die tijd is het ook een heerlijke plek om wandelend of met fiets of auto te bezoeken.

Gijs van Noort

Met de Geus II naar het Amsterdam Light Festival

Het 14e Amsterdam Light Festival is en was weer mooi en bijzonder. Dit jaar waren er 20 kunstobjecten te bewonderen. De kunstwerken lagen respectievelijk voor de Sint Nicolaaskerk (tegenwoordig een basiliek) voor het Nemo, het Scheepvaartmuseum, het Kadijkseplein en in of langs de Nieuwe Herengracht, de Herengracht, de Brouwersgracht en bij de Haarlemmersluis.

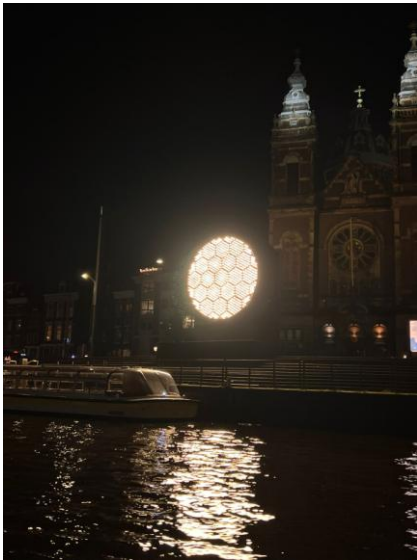
Goed ingepakt met schipper Jaap (links) bij de opstaptelek en dan met de Geus II van de lichtkunstwerken genieten.

(linkerfoto: Jaap van de Berge; rechterfoto: Carla Brinkman)

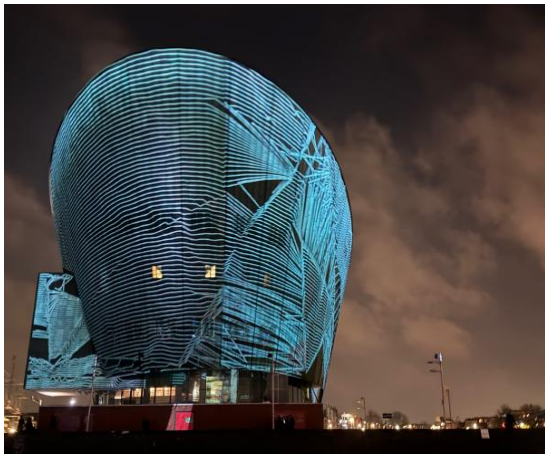
Inclusief aanhang hebben 32 Watergeuzen van de gelegenheid gebruik gemaakt om met de Geus II mee te varen. Er waren drie avonden georganiseerd, resp. 27 en 28 november en 3 december. Elke avond werd er twee keer een ronde van ca. 75 minuten gevaren. Wat hadden we mazzel! Het weer was ons goed gezind, geen regen, niet te veel wind, niet te koud. De op- en afstapplaats was het Entrepotdok. Een uitstekende plek om te beginnen en te eindigen. Bijna iedereen had iets meegenomen om tijdens de vaart te eten of te drinken. Waarschijnlijk omdat we vroeg in de avond langs de kunstwerken voeren, was het niet druk op het water en konden we volop genieten.

(foto's: Hans Haytsma)

(linkerfoto: Jaap van de Berge; rechterfoto: Carla Brinkman)

(foto's: Carla Brinkman)

(foto: Carla Brinkman)

We kunnen terugkijken op een paar mooie ALF-avonden en wie weet gaat dit voor de vereniging een traditie worden.

Met vriendelijke groet,

Jaap van Loenen

Watergeuzen!

In 2028 bestaat onze vereniging 100 jaar. Toen de vereniging in 2003 75 jaar jong was, is als jubileumevenement een tocht naar Den Briel georganiseerd. Eens kijken of de vaderlandse geschiedenis nog andere aanknopingspunten heeft voor het komende jubileum.

Eerst nog maar even een opfriscursus vaderlandse geschiedenis. De naam “Geuzen” is afgeleid van het Franse scheldwoord “gueux”, bedelaars, maar de Geuzen beschouwden deze naam als een eretitel. In 1569 werden ook voor het eerst Watergeuzen genoemd in de annalen, maar die rebellen bestonden toen al langer.

Onze Watergeuzen zien er inmiddels wat anders uit.

(Jan Theunisz. Blanckerhoff , Slag op de Zuyderzee 1573, collectie Rijksmuseum)

De Watergeuzen opereerden vooral in het Waddengebied, met name in de zeegaten Marsdiep en Vlie. Hun verdienmodel was eenvoudig en effectief: ze overvielen koopvaarders en eisten losgeld of pikten ze in als dat beter uitkwam. Dit waren schepen van steden rond de Zuiderzee of schepen die daarnaar op weg waren. Toen de Tachtigjarige Oorlog begon waren deze steden allemaal nog in Spaanse handen. De Watergeuzen hadden een zogenaamde kaperbrief van Willem van Oranje gekregen, dus schepen overvallen mocht. (Daar werd anders over gedacht door de Spanjaarden). Amsterdam was toen al een belangrijke stad, dus de meeste opbrengst kwam van schepen uit onze stad, althans tot de alteratie in 1578. Toen ging Amsterdam over naar de opstandelingen en viel dus een belangrijke inkomstenbron voor de Watergeuzen weg. Niet dat die zich daar altijd wat van aantrokken overigens.

De Watergeuzen werden natuurlijk bestreden door de Spaanse machthebbers. Met name admiraal Maximiliaan van Hénin-Liétard, die wij op school hebben leren kennen als (graaf van) Bossu had er werk aan. Als toevluchtsoord hadden de Watergeuzen Emden en Norden in Ost-Friesland. Maar vaak verbleven ze op Texel, Vlieland, Terschelling of Ameland als daar even geen Spaanse soldaten waren gelegerd. Regelmatig werden Watergeuzen gevangen genomen en bestraft, de lichtste straf was zo'n beetje onthoofding of ophanging, maar er bleven er genoeg over. Andere toevluchtsoorden waren Londen en La Rochelle. In de praktijk hadden de Watergeuzen in het Vlie en het Marsdiep de toegang naar de steden rond de Zuiderzee voor koopvaarders knap lastig gemaakt. Dit had een grote invloed op de economie van de Nederlanden (voorzover in Spaanse handen). De hertog van Alva was dan ook niet blij met ze. Regelmatig werden er oorlogsschepen op de Watergeuzen afgestuurd en zeeslagen uitgevochten. De diep stekende oorlogsschepen konden echter op de Waddenzee niet goed uit de voeten, de ondiep stekende schepen van de Watergeuzen konden dat wel, dus ze waren moeilijk te pakken te krijgen.

In 1572 verjoeg de Engelse koningin Elisabeth, onder grote Spaanse druk, de Watergeuzen uit Londen. De vloot ging op weg naar het aloude

jachtgebied van de Waddenzee. Maar de wind draaide en ze kwamen voor den Briel terecht, de rest is geschiedenis.

Economisch gezien had den Briel niet veel betekenis. Er was toen nog weinig handel vanuit de Maasmond. Maar op de een of andere manier gaf de verovering van den Briel een morele boost aan de opstandelingen en begon in 1573 bij Alkmaar de victorie. Overigens werd in datzelfde jaar de vloot van Bossu op de Zuiderzee definitief verslagen.

Wat hebben we aan deze geschiedenisles nu, bij het bedenken hoe we in 2028 ons jubileum gaan vieren? Om te beginnen: na elke overwinning richtten de Watergeuzen een feestmaal en drankgelag aan. Dat kunnen wij natuurlijk ook (misschien beter alleen het eerste doen)! Het ligt niet in de lijn der verwachting dat de nazaat van Willem van Oranje in Den Haag ons een nieuwe kaperbrief zal doen toekomen, maar als 100-jarige kunnen we wél aanspraak maken op de titel “Koninklijke”. Het verdienmodel van de Watergeuzen uit 1572 kan je tegenwoordig alleen nog maar in Somalië terugvinden. Maar misschien kunnen we Amsterdam toch nog geld aftroggelen in de vorm van een subsidie? Meer economische impact zit er voor ons niet in.

De Watergeuzen waren vooral thuis op de Wadden. Een gezamenlijke jubileumtocht naar een van de Waddeneilanden of beter nog naar Emden ligt in de lijn, maar is voor het gemiddelde lid toch niet echt een optie, om over La Rochelle of Londen maar helemaal niet te spreken. Een andere bestemming dan? De Watergeuzen zijn op veel meer plaatsen aan land gegaan, daarvan liggen Hindelopen, Workum of Wieringen al een stukje beter binnen bereik. In Noord-Holland zijn ze binnengevallen in Schoorl, Petten, Groet, Callandsoog, Bergen, Schagen en Oude- en Nieuwe Niedorp. Inmiddels niet allemaal nog zo goed bereikbaar over water met staande mast als 450 jaar geleden. Monnickendam dan en als we echt niets beters weten: in maart 1571 zijn de Watergeuzen Schellingwoude binnengevallen.

Eilard Jacobs

(bron: *De Watergeuzen*, Anne Doedens en Jan Houter, 2018)

Boot van de maand: een project

van Michel Lapierre.

In de september-Geus heeft Job een stukje geschreven over de aanpassingen aan de vloer van de loods, die daarvoor eerst helemaal leeg en schoon moest worden gemaakt. Hij sprak hierin ook over de zogeheten 'vaste bewoners' van de loods. Dat gaat om de langjarige projecten. Die zijn om meerdere redenen erg interessant. De eigenaren van deze vaste bewoners kennen namelijk letterlijk iedere vierkante centimeter van hun 'project' en kunnen ook de mooiste verhalen vertellen over de ups en downs van hun prachtscheepje in wording.

Zo ook Michel Lapierre, al tien jaar Watergeus en al geruime tijd eigenaar van zo'n 'project'. Daarvoor had hij al een stoere visboot gehad, maar het werd tijd om eens een boot helemaal vanaf de basis op te bouwen. Dat was de romp van wat waarschijnlijk een kleine kajuitboot is geweest, een zogenaamde ome-Arie-kruiser. Nadat deze een jaar in box 7 had gelegen werd het tijd om aan de slag te gaan. En zoals dat meestal gaat, van het een kwam het ander. Het binnenwerk bestond uit een polyester kuip waar vocht onder gekomen was. Daaronder had de rot toegeslagen en een complete sloopdag was het gevolg.

En dan moeten er knopen worden doorgehakt en Michel besloot het toen maar direct goed aan te pakken. De loods in, en eerst eens alles volledig kaal halen. Daar zijn hij en zijn vrouw intensief mee bezig geweest, een absolute rotklus. Liggen onder de boot en krabben maar. Het resultaat was dat er nu aan een totaal nieuwe boot gewerkt kon gaan worden, zij het met enige onderbreking. In de tijd tussen aanschaf en het moment dat ik Michel spreek zijn er inmiddels twee kinderen geboren. Maar ook is het geklus de oorzaak geweest van een serieuze hernia. Een groot deel van de werkzaamheden moet je immers uitvoeren in kleine ruimtes, vaak in de meest ongemakkelijke houdingen. Met de grootst mogelijke moeite is hij uit de boot gehaald en maar liefst drie jaar lag het project volledig stil.

Klaar voor actie.

De boot in opbouw.

Als je nu langskomt ziet het er allemaal prachtig uit. Duidelijk is dat de lat hoog wordt gelegd en dat roept de vraag op wat er met de boot gedaan gaat worden als hij af is. Verrassend genoeg overweegt Michel hem na voltooiing te verkopen, maar ook dat is nog bepaald niet zeker. Inmiddels zijn er andere dromen gekomen, andere gezinsleden hebben ook een eigen mening, het gezin is uitgebreid, kortom, de nautische toekomst van het project is nog in nevelen gehuld. Maar dat deze klus onder de huid van de eigenaar is gaan zitten is zeker.

Gijs van Noort

Met de Nehalennia naar de Scilly Islands en de baaien in Zuidwest-Ierland

12. Van Ierland terug naar de Scilly Islands

Zonsondergang op de Keltische Zee.

In de november-Geus heb ik verteld dat ik na een vrij onrustige week in Kinsale, aan de zuidkust van Ierland, van plan was om de Keltische Zee over te steken naar de Scilly Islands. De dag waarop ik wilde vertrekken, zag het er redelijk uit. 's Nachts loeide de wind nog door het want, wat mijn nachtrust niet ten goede was gekomen, maar 's morgens was hij gaan liggen en volgens de weerberichten zou er op de Keltische Zee een zwakke tot matige wind staan. Rond enen heb ik de lijnen losgegooid en ben ik naar zee gekoerst. De wind was zuidwest en mijn koers zuidzuid-oost. Het grootzeil ving wel wind, maar hoog aan de wind zeilen was helaas net niet mogelijk en er zat dus niets anders op dan de motor het meeste werk te laten doen. Die moest flink draaien want er stond een vervelende golfslag die het schip sterk afremde. Vanuit het westen rolden forse oceaangolven de Keltische Zee binnen en die vermengden zich met een zuidwestelijke golfslag waar de ebstream schuin tegenin liep. In de

golven viel nauwelijks een patroon te ontdekken en het schip stampte en rolde en werd alle kanten uit geslingerd. Het maakte het varen bepaald geen pretje. Omkeren was geen optie, ik moest hier doorheen, dit was een van de weinige dagen waarop een lange oversteek mogelijk was, maar dit zou dan ook de laatste keer zijn.

Behalve een enkel vissersschip en in het begin nog een paar kreeftenboeitjes, was er weinig te zien. Het was grijs en een beetje nevelig, de Ierse kust was al snel niet veel meer dan een vage grijze band en na een uur of twee verdween hij helemaal uit het zicht. Zo nu en dan cirkelde er een noordse stormvogel of jan-van-gent om de boot en zag ik groepjes zeekoeten, en een paar keer kreeg ik bezoek van een dolfijn, maar dat duurde nooit lang.

Gaandeweg werd het golfpatroon regelmatig, waardoor het varen comfortabeler werd. Ook het weer verbeterde aanzienlijk. Aan het eind van de middag begon de zuidelijke hemel helemaal blauw te worden en 's avonds was er geen wolkje meer aan de lucht en kon ik genieten van een mooie zonsopgang. Veel wind stond er niet meer, de golven werden steeds lager en het kostte me geen enkele moeite om een blik bami op te warmen en koffie te zetten. Die hield me wel wakker, maar voor het lezen van een boek, zoals tijdens de oversteek op de heenreis, was ik niet fit genoeg, waarschijnlijk omdat ik de nacht ervoor slecht geslapen had. Ik heb de tijd hoofdzakelijk doorgebracht met om me heen en op de plotter kijken om te zien of er schepen aankwamen. Er waren nogal wat vissersschepen actief, maar ik heb er maar een paar met het blote oog gezien. Zo nu en dan lukte het niet meer om mijn ogen open te houden en vertoefde ik even in dromenland. Hoewel het iedere keer maar een licht hazenslaapje was, voelde ik me erna behoorlijk fit.

Op een gegeven moment zag ik heel ver weg een lichtje verschijnen dat steeds sterker en groter werd. Ik dacht eerst dat het het licht was van een werkvaartuig, maar toen het nog groter werd zag ik dat het het puntje van de maansikkel was. Toen die helemaal boven de horizon stond, was het een stuk lichter en waren water en lucht weer duidelijk te onderscheiden.

Helaas begon het in de loop van de nacht wat te bewolken en was de maan vaak niet meer te zien, maar door de weerkaatsing van het maanlicht tegen de wolken bleef de hemel aan de kant van de maan behoorlijk licht, vooral de randen van de wolken lichten fel op. Rond halfzes werd de oostelijke hemel vaalblauw, maar omdat de meeste bewolking daar hing kon ik helaas niet genieten van een mooie zonopkomst. Toen de zon boven de wolkenbanken uitkwam loste de bewolking grotendeels op en werd het een stralende dag. Er kwam ook wat wind en omdat die wat ruimte kon ik op een gegeven moment de genua uitrollen en hoog aan de wind zeilen. Zo nu en dan zwakte hij wat af en had ik ook de motor nodig.

De nieuwe dag kondigt zich aan.

Aan het eind van de morgen verschenen de Scilly Islands boven de horizon. Meer dan een grijze streep was er niet te zien, maar gaandeweg werden de hoogteverschillen zichtbaar en zag ik de openingen tussen de eilanden. Ik moest nu zorgen dat ik precies aanstuurde op de opening waar ik in wilde. Op de heenreis was de wind noord en had ik bij het hoofdeiland St Mary's in een baai gelegen die goed beschut was bij noordwinden, nu was de wind zuidwest en moest ik op een plek liggen die goed beschut was bij winden uit de zuidhoek. Dat kon volgens de vaargids

uitstekend in de New Grimsby Sound, de smalle doorgang tussen Tresco en Bryher, de twee noordelijkste eilanden, waar ik nog niet was geweest en die ik graag wilde bezoeken. De ingang van de doorgang lag grotendeels verscholen achter een hoog rotseilandje en was daarom met het blote oog moeilijk te zien. Voordat ik die binnenvoer had ik de genua al ingerold, maar het grootzeil wilde ik liever strijken in de beschutting van het eilandje, want buiten stond nogal wat deining en dat maakte het opbinden van het grootzeil een vervelend en niet ongevaarlijk klusje. Afgaande op de foto in de vaargids leek er achter het eilandje veel ruimte te zijn, maar dat viel toch wat tegen. Ik heb het schip snel de wind ingedraaid en de grootzeilval losgegooid. Maar helaas, het zeil kwam maar een stukje naar beneden want een van de hoeken van het Ierse gastenvlaggetje was achter een leuvertje blijven haken. Er leek niets anders op te zitten dan het vlaggetje ook te strijken, maar dan moest ik naar de mast en dat wilde ik liever niet. Ik heb het schip even zo gedraaid dat het vlaggetje voluit in de wind hing en toen schoot het gelukkig los. Gelukkig maar, want ik was de rotsen voor het eilandje al vrij dicht genaderd.

De rest was een fluitje van een cent en met de meerhaak onder handbereik ben ik op zoek gegaan naar een meerboei. Voor Tresco lag parallel met de oever een rij van wel zeker 20 boeien. Om niet zo ver naar de wal te hoeven varen, wilde ik het liefst vastmaken aan een van de boeien die voor het strand lagen van New Grimsby, de hoofdplaats van Tresco, maar helaas waren die allemaal bezet. Een stukje terug was nog een vrije boei. Aan de boei ernaast lag een zeiljacht en ik heb voor de zekerheid aan de bemanning gevraagd of ik kon aanmeren aan de boei die ik op het oog had. Geen probleem want het was ook een gastenboei, maar ze attendeerden mij erop dat mijn ankerketting in het water hing. Mijn schip was nog goed manoeuvreerbaar en omdat ik al bijna bij de boei was besloot ik om eerst eraan vast te maken. De eerste poging mislukte, maar de tweede keer kreeg ik de boei te pakken en toen het schip goed vastlag heb ik de ankerketting omhoog getrokken. Die hing al aardig ver overboord en aan het anker zat een enorme pluk wier. Hoe het losgeschoten kon zijn, was een raadsel. Als het op de rol ligt borg ik het altijd door een pen die op zijn plaats blijft zitten omdat er aan het uiteinde een uitklapbaar vlindertje zit.

Bij het ankeren heb ik vaak moeite om dat in te klappen en de pen los te krijgen, maar nu was dat allemaal spontaan gebeurd, waarschijnlijk door het gestamp en gerol van het schip. Gelukkig was ik de pen niet kwijt, die hing keurig aan zijn koordje naast de boeg.

Westkust van Tresco met helemaal links de Cromwell Tower.

Nadat ik de huik over het grootzeil had gelegd, heb ik mezelf op een biertje getrakteerd om te vieren dat de oversteek achter de rug was en het me gelukt was om voor de tweede keer de Scillies te bereiken. Deze keer had de oversteek 26 uur geduurd, 2 uur minder dan op de heenreis. Het uitzicht was fantastisch. Ik lag vrij dicht onder de wal, vlak voor een indrukwekkende rots die een eind het water in stak en een kleine kaap vormde. Een paar honderd meter naar het noorden stond nog zo'n kaap, met een ronde verdedigingstoren erop, de Cromwell Tower, vergelijkbaar met de Hoofdtoren in Hoorn of de Bomvrije Toren op de boulevard in Vlissingen, alleen was deze een ruïne. Daarachter lag de zee. Aan de kant van Bryher lag het eilandje waarachter ik mijn zeil had gestreken en wat dichterbij lag een rotseilandje met de lugubere naam Hangmans Island, waar vroeger de galg stond. Vlak erachter werden de kliffen onderbroken door een baaitje met een brede vallei erachter waar een groep wigwams

stond. Naar het zuiden toe keek ik uit op de baai voor het strand van New Grimsby, met allemaal bootjes aan meerboeien. Achter de grijze huizen stond een beboste heuvel. Voor de kust van Bryher lag ook een strand, met een lange stenen dam waar de veerboot aan vastlegde. Op de lage heuvel erachter stonden wat huizen tussen de bomen. Keek ik nog verder naar het zuiden dan zag ik de contouren van het hoofdeiland St. Mary's en nog een paar kleinere eilanden.

Nadat ik mijn scheepsmaal had genuttigd heb ik nog even buiten gezeten om van het uitzicht te genieten. Ondanks de doorwaakte nacht was ik totaal niet moe of slaperig, maar toen ik eenmaal in mijn kooi lag viel ik als een blok in slaap. Na ruim tien uur werd ik verkwikt wakker. Toen ik net aan mijn ontbijt wilde beginnen kwam de havenmeester langs om het liggeld te innen. Dat loog er niet om. In Ierland was ik voor een nacht aan een meerboei 10 euro kwijt, hier 30 pond, dus meer dan drie keer zoveel.

Mijn bijbootje op het strand van New Grimsby.

Na het ontbijt heb ik het bijbootje te water gelaten en ben ik op de motor naar het strand voor New Grimsby gevaren om in het plaatsje te douchen

en een wandeling over het eiland te maken. Het lag een paar honderd meter weg en omdat er nauwelijks golven stonden was het makkelijk varen. Het was laagwater en het was even slepen om het bootje veilig boven de vloedlijn te krijgen. Vlakbij de plek waar ik het neerlegde zaten een paar jonge badgasten van de zon en het uitzicht te genieten. Aan hun gedrag merkte ik goed dat ik niet meer Ierland was, waar buiten de stad iedereen elkaar groet en je vrijwel overal direct contact maakt. Het stel nam totaal geen notie van me, in Ierland ondenkbaar, maar ik was na twee maanden Ierland al zo 'verierst' dat ik ze groette en een praatje met ze maakte. Ze hoorden al gauw dat ik een Nederlander was. Een ander verschil dat me opviel, was de hoofdbedekking. In Ierland en ook in Nederland, draag je bij zoning weer een pet, hier droegen vrijwel alle toeristen, zeker de wat ouderen, een hoed. Het voordeel daarvan is dat die ook de bij veel Britten verbrandingsgevoelige nek beschermt.

New Grimsby.

Het gebouwtje waar de douche in zat was snel gevonden. Alles zag er verzorgd uit, alleen schoot bij het open zetten van de douchekraan de doucheslang los. Hem weer bevestigen lukte niet en omdat het water op ongeveer een meter hoogte uit de muur spoot zat er niets anders op dan

gehurkt te douchen. Nadat ik terug naar mijn bootje was gelopen om er mijn handdoek en toiletpullen in te leggen, heb ik in het enige restaurant van het plaatsje een heerlijke maaltijdsoep genuttigd en daarna ben ik op pad gegaan. New Grimsby was niet veel meer dan een gehuchtje, met schilderachtige, uit ruwe natuursteen opgetrokken huizen met schitterende tuinen eromheen. Zo te zien werden de meeste verhuurd aan toeristen. Alles zag er goed onderhouden en zeer verzorgd uit. Net als in Ierland was de plantengroei veel weelderiger dan bij ons. Ik ben eerst om de beboste heuvel die ik vanaf de boot zag liggen, naar de zuidpunt van het eiland gelopen. Vanwege de met zand overstoven en met helm begroeide heuveltjes leek het landschap sterk op het duinlandschap van Vlieland of Terschelling. Ook voor het overige had Tresco iets van een Waddeneiland. Het leeft helemaal van het toerisme en er rijden geen auto's, alleen elektrische karretjes, en vanwege de geringe hoogteverschillen en de verharde paden kun je er prima fietsen.

De botanische tuin van Tresco.

Op de zuidhelling van de heuvel lag een schitterende botanische tuin, waar ik het grootste deel van de middag heb doorgebracht. Hij hoorde oorspronkelijk bij een abdij, maar die was niet toegankelijk. Net als in de

botanische tuin die ik in Ierland had bezocht, was een groot deel van de vegetatie (sub)tropisch. Daarna ben ik naar Old Grimsby, aan de oostkust, gewandeld, ook een gehuchtje met schilderachtige, uit natuursteen opgetrokken huizen die grotendeels aan toeristen worden verhuurd. Vervolgens ben ik het eiland dwars overgestoken en terug gewandeld naar het restaurant waar ik geluncht had. Ik heb er een heerlijke tong verorberd. Net als bij de lunch werd er gevraagd wat mijn logeeradres was. Ik vertelde weer dat ik op mijn aan een meerboei liggend schip bivakkeerde en dat dat de Nehalennia heette. Men wilde het weten omdat het weleens voorkwam dat mensen zonder te betalen het restaurant verlieten. De jonge vrouw die mij te woord stond vroeg waar ik vandaan kwam en toen ik dat vertelde begon ze Nederlands te praten. Het kostte haar duidelijk moeite, maar ze was goed te verstaan. Ze woonde op het eiland en had een vriend in het Didam, niet ver van Arnhem. Ze was er afgelopen winter geweest en had toen genoten van het oudejaarsvuurwerk en meegedaan aan een nieuwjaarsduik. Ze vond Nederlanders heel aardig en vriendelijk, maar Nederlands was erg moeilijk.

De Cromwell Tower en aan de overkant het eiland Bryher.

Na de voortreffelijke maaltijd had ik nog een paar uur de tijd voor een avondwandeling. Ik ben nu naar de kliffen gelopen langs de New Grimsby Sound. Er slingerde een smal wandelpaadje overheen dat niet altijd makkelijk te belopen was omdat ik vaak over stenen moest klauteren, maar het uitzicht was de moeite waard, vooral vanaf de rotskaap vlak voor mijn schip. Dat lag er nog goed bij. Ik ben doorgelopen naar de kaap met de verdedigingstoren. Die kon beklommen worden en vanaf het dak was het uitzicht nog mooier. Ik had nog door kunnen lopen naar de noordkust van het eiland, maar dan zou ik waarschijnlijk niet voor het donker bij het schip zijn. Via een paadje dat schuin omhoog liep kwam ik op een plateau dat begroeid was met heide. Die stond in bloei en ertussen stonden allemaal gele bloemen. Schitterend, die combinatie van paars en geel.

Weer terug in New Grimsby.

Mijn handdoek en toiletpullen lagen nog keurig in het bootje en omdat het hoogwater was hoefde ik het niet ver te verslepen. Ook het terugvaren ging probleemloos, maar toen ik bij de boot aankwam werd ik geconfronteerd met een probleem dat ik nog niet eerder had gehad, Toen ik vertrok lag het schip met zijn neus in de wind en de golven en kon ik in de

luwte van het achterschip vrij makkelijk in het bootje stappen. Ook in Ierland was dat overal het geval. Maar de stroom had het schip omgedraaid en de golven stonden nu op het achterschip. Dat ging flink omhoog en het bootje werd nog hoger opgetild. Voordat ik eruit stapte moest ik het uiter-aard vastknopen en dat kon alleen als ik in de punt stond en die ging het meest op en neer. Met één hand het trapje vasthoudend en met de andere hand zo goed en zo kwaad als dat ging een mastworp leggend, lukte het om het bootje vast te maken. Door op het juiste moment op het trapje te stappen kon ik aan boord klauteren. Het ging allemaal goed, maar makkelijk was het bepaald niet.

Tresco had ik nu vrijwel helemaal gezien en het was mijn bedoeling om hier nog een dag te blijven en dan Bryher rond te wandelen, maar toen ik de windkaarten bekeek zag ik dat er waarschijnlijk niets anders op zat dan al de volgende dag te vertrekken naar Cornwall. De wind was dan weliswaar oost en dus tegen, maar de verwachte windkracht was niet meer dan drie, terwijl er de dag erna een vrij krachtige tot krachtige oostenwind zou staan. Daar viel nauwelijks tegenin te varen. Maar ik zou de volgende dag pas na de middag stroom mee krijgen en als ik 's morgens een beetje vroeg opstond had ik nog tijd voor een bezoekje aan Bryher.

Het strandje van Bryher waar ik geland ben,

Net als de dag ervoor heb ik vrij vroeg mijn kooi opgezocht en om half zeven, voor mijn doen erg vroeg, werd ik goed uitgerust wakker. Het was weer een zonovergoten zomerse dag en met een stevig ontbijt achter de kiezen ben ik naar het strand van Bryher gevaren. Dat lag nog dichterbij dan dat van Tresco. Gelukkig lag het schip nu weer met zijn kop in de golven en kostte het instappen weinig moeite. Op het strand was het wel weer een flink stukje slepen want het was laagwater. Het probleem bij het slepen was iedere keer dat het strand onder de vloedlijn bezaaid lag met stenen. Daardoor zaten er aan de onderkant van het bootje al flink wat slijtplekken. Veel zeilers die de Scillies bezoeken hebben daarom een bijbootje met wieltjes eronder.

Westkust van Bryher.

Over de kust van Bryher liep vlak langs de oever een wandelpad dat zich om het hele eiland heen slingerde en dat heb ik helemaal gevolgd. Kleine idyllische baaitje met strandjes ervoor en veel bomen en struiken eromheen wisselden elkaar voortdurend af. In het midden van het eiland stond een lage heuvel met door hagen omzoomde stukjes weiland, een klein bos en wat huizen erop. Aan de westkust passeerde ik een houten schuur waarvan de deur wijd open stond. Het was het atelier van de plaatselijke

schilder. Die was niet aanwezig, maar je kon er vrij rondkijken. Aan de muren hingen allemaal schilderijen van de baaitjes en kliffen van het eiland en voor het raam, met een fantastisch uitzicht op een paar rotseilandjes, stonden potten verf en kwasten en een schildersezels.

Noordkust van Bryher.

De noordkust van Bryher was een stuk ruiger en hoger en de oceaandeyning spatte er met veel geweld uiteen tegen de steile rotsen. Er liepen nogal wat wandelaars. Ik werd telkens vriendelijk gegroet en met een wat ouder echtpaar heb ik even een praatje gemaakt over alles wat hier te genieten viel. Aan het eind van de morgen was ik weer terug bij het bootje. Omdat het water flink was gestegen hoefde ik het minder ver te verslepen, maar het wegvaren ging niet makkelijk want het werd nauwelijks dieper en het bootje liep telkens vast. Tot overmaat van ramp kwam er een motorkruisertje aan dat vlak voor mij het strand opvoer en me dus de weg versperde. Ik stond rechtop in het bootje en de vrouw op het voordek van het kruisertje complimenteerde me met het feit dat ik zo goed mijn balans wist te bewaren, maar daar had ik weinig aan. Ik vertelde dat ik hier weg probeerde te komen. Een paar toeristen die achter me blootsvoets door het water banjerden hoorden het ook en hebben me een stukje naar dieper

water geduwd. Ik heb ze uiteraard hartelijk bedankt en even later was ik bij het schip. Het lag gelukkig nog met zijn neus in de wind en nadat ik uit het bootje was gestapt, heb ik het opgetakeld en op het voordek gelegd. Daarna werd het tijd om afscheid te nemen van deze paradijselijke eilandengroep. Mijn bestemming was Newlyn, in Cornwall, de plaats waarvan ik op de heenreis naar de Scillies was vertrokken.

Weer terug op het schip en klaar voor vertrek.

Hoe de tocht naar Cornwall is verlopen en wat ik verder heb beleefd tijdens mijn terugreis, kun je in de januari-Geus lezen.

Jaap van der Harst